

Eric Clapton – Tears in heaven

“Per a mi hi ha alguna cosa primitivament calmant a la música, que va directe al meu sistema nerviós i em fa sentir com si estigués a 10 metres d'alçada.” (Eric Clapton)

1.L'autor

Eric Clapton ha estat considerat un dels millors guitarristes de tota la història de la música moderna, el successor de B.B. King i de Freddie King, i qui ha compartit amb Jimi Hendrix el tron del regne de la música electrònica. Juntament amb Hendrix i B.B. King, ha estat escollit un dels 3 millors guitarristes de tots els temps. Estem parlant d'un mestre, d'un músic que coneix tot sobre la guitarra, que aixeca onades d'emoció quan, entre agressives i profundes, esquinça amb la seva guitarra tota una gama de notes. El primer músic de pop a qui es rendeix un culte que, fins a la seva aparició, només estava reservat als cantants. Durant la curta vida del seu mític grup *Cream* (1966-68) va revolucionar tota la música moderna, amb el predomini de la música electrònica, la introducció del pedal “wha-wha”, la doble bateria i els arpegis en el contrabaix, i la creació d'un nou concepte del blues que trencava els motlles tradicionals en nom d'una nova cultura jove, d'una nova manera de viure i de sentir.

Clapton va néixer l'any 1945 a Ripley (Anglaterra). Ha arribat al més alt com a compositor i com a guitarrista, ha estat anomenat “Déu” (a la seva època amb John Mayall i el grup *Cream*, es van fer molt populars les pintades per tot Anglaterra amb la frase: “Clapton is God”), però la seva vida no ha estat gens fàcil, plena d'addiccions i de desgracies personals.

Fins als 9 anys va creure que els seus avis eren els seus pares, fins que aquests li van explicar que la seva “germana” era en realitat la seva mare. Va créixer en un entorn musical, on la seva àvia tocava el piano i la seva mare era una gran afeccionada a escoltar les Big Bands de l'època. Als 13 anys la seva àvia li va comprar la seva primera guitarra i aviat es va començar a interessar pel blues. De ben jove va estar treballant com a obrer de la construcció per estalviar diners per a una nova guitarra, amb la qual va començar a tocar per les nits en clubs de folk. D'aquesta manera es va introduir en el món de la música.

Després de tocar en diverses bandes, l'any 1964 va entrar a formar part de *The Yardbirds*, amb els que va començar a ser conegut pel gran públic i on li van posar el sobrenom de “Slowhand” (mà lenta), amb què encara és conegut avui en dia, tot i no tenir res a veure amb la velocitat dels seus dits. El manager de *The Yardbirds* va explicar que li va començar a dir així perquè Clapton acostumava a trencar les cordes de la guitarra a causa de la manera com les doblegava, i mentre ell anava darrere de l'escenari a canviar les cordes, el públic sempre començava a aplaudir amb picaments lents de mans (“slow hands”) fins que ell tornava. Gran part de la fama llegendària de Clapton com a un dels millors guitarristes britànics es deu a les jam sessions i els solos de guitarra dels seus concerts amb *The Yardbirds*.

Però, quan The Yardbirds van abandonar el blues per passar descaradament al pop, Clapton els va deixar i va estar un temps tocant amb el mític John Mayall, fins que va crear *Cream*, el primer supergrup de la història del rock. Ells van redefinir el paper instrumental dins del rock, emfatitzant el virtuosisme musical i les improvisacions de tipus jazzístic. Després de 3 anys de revolucionar el món de la música amb gravacions successives i concerts multitudinaris, sobretot pels Estats Units, el grup es va separar l'any 1968, per desavinences entre els altres membres del grup. L'any 1969 Eric va col·laborar amb Delaney and Bonnie, George Harrison, John Lennon i la Plastic Ono Band, i també va crear, juntament amb Steve Winwood (*Traffic*), un nou grup, *Blind Faith*, que va debutar a Londres en un concert a Hyde Park davant 100.000 espectadors, però que es va dissoldre en pocs mesos.

La seva amistat amb George Harrison li va fer conèixer Pattie Boyd, la dona de Harrison, de qui es va enamorar (i amb qui anys després es casaria) i a qui li dedicaria la seva cançó més famosa: *Layla*, inspirada en un antic poema persa que parla d'un jove enamorat perdudament d'una dona inaccessible, perquè ja estava casada. Tot i això, Clapton i Harrison van seguir sent grans amics fins a la mort d'aquest.

L'any 1970, amb membres de la banda de Delaney and Bonnie, va formar un nou grup, anomenat Derek and the Dominos, amb els que va gravar el millor àlbum de tota la seva carrera *Layla and other assorted love songs*, en què també hi va col·laborar el famós guitarrista Duane Allman, però que en aquells moments va ser un fracàs. Això, unit a la mort d'Allman en un accident de moto, l'atac de bogeria del bateria de la banda (que arribaria a matar la seva mare), la mort de l'avi que el va criar i la del seu amic Jimi Hendrix, li van fer entrar en una profunda depressió i començar la seva addicció a l'heroïna, cosa que li va fer desaparèixer de l'escena musical durant dos anys (amb l'única excepció del Concert per Bangla Desh el 1971, on es va desmaiar a l'escenari). D'acord amb la pròpia autobiografia de Clapton, la seva addicció a l'heroïna va arribar a costar-li en alguns moments 16.000 dollars a la setmana.

L'any 1973, després d'una reeixida teràpia basada en l'acupuntura, va deixar els seus problemes amb l'heroïna i va començar la seva carrera en solitari, amb grans èxits, com *I shot the sheriff*, *Cocaine* o *Promises*, que van arribar als primers llocs de les llistes i van vendre milions de còpies. L'any 1976 també va fer un disc en col·laboració amb Bob Dylan.

A finals de la dècada dels 70 la seva carrera es va començar a veure afectada per la seva addicció a la beguda. L'any 1981 Eric es va desplomar en una actuació a Madison i va haver de ser hospitalitzat immediatament. Li van diagnosticar diverses úlceres de la mida d'una mandarina, per la qual cosa va haver de ser ingressat en una clínica especialitzada en curació de l'alcoholisme.

Un cop desintoxicat de la seva addicció a l'alcohol, entre 1983 i 1985 va gravar dos nous discos en solitari i un recopilatori que va aconseguir vendre més de 7 milions de còpies. L'estiu de 1985 va participar en el macroconcert per recaptar fons contra la SIDA, on va realitzar una actuació impressionant que li va suposar un punt

d'inflexió a la seva carrera, amb l'atracció de milers de nous fans i el rejuveniment de la seva música.

L'any 1989 es va separar de Pattie Boyd, a causa de les continues infidelitats d'Eric, i va publicar un nou LP, *Journeyman*, que està considerat com el seu retorn a les arrels del blues, que havien caracteritzat la seva música durant els anys 60 i 70, tot i que també abasta altres estils (jazz, soul). I el 1990 la seva capsa recopilatòria, *Crossroads*, va ser la primera capsa recopilatòria de la història en aconseguir el disc de platí. Però 1990 també va ser un any tràgic per a Clapton, ja que just després d'un concert amb Steve Rat Vaughan, aquest i diversos músics de la banda de Clapton van morir en un accident d'helicòpter.

La tragèdia va continuar l'any següent, quan el seu fill Conor, de 4 anys d'edat, va morir en caure per la finestra del pis 53 d'un gratacel de Nova York, on vivia amb la seva mare, la model italiana Lory del Santo.

L'any 1992 va gravar un concert acústic per a una cadena de televisió. El disc d'aquest concert, publicat amb el nom *Unplugged* (desconnectat), incloïa una nova versió acústica de *Layla* i la cançó *Tears in heaven*, dedicada al seu fill mort. Aquest disc va guanyar 6 premis Grammy i va vendre més de 10 milions de còpies a tot el món.

L'any 1995 el seu nom va sonar a la premsa britànica com el possible substitut del finat Lennon en un projecte destinat a unir de nou els supervivents dels Beatles.

L'any 1997 va obrir una clínica, amb el nom de *Crossroads Center*, per a la rehabilitació de drogoaddictes i alcohòlics en l'illa caribenya d'Antigua. Totes les subhastes de guitarres que des d'aleshores ha portat a terme Clapton han estat donades a aquest centre de desintoxicació.

En els darrers anys ha seguit la seva activitat, amb nous discos de blues, noves recopilacions, i nous premis i tributs (fins i tot la Universitat de Harvard ha batejat un asteroide amb el seu nom).

2. La cançó

Com s'ha dit més amunt, Clapton va compondre *Tears in heaven* en memòria del seu fill Conor, mort el mes de març de 1991 en caure accidentalment per la finestra del pis 53 d'un gratacel de Manhattan, quan tenia 4 anys.

Després d'un període d'aïllament, Clapton va tornar a treballar i aquell mateix any va acceptar l'encàrrec de compondre una cançó per a la pel·lícula *Rush*, sobre addicció a les drogues (estrenada a Espanya amb el títol "Hasta el límite"). Eric va fer una cançó per acompanyar els títols de crèdit, però va veure que havia un altre lloc del film on aniria bé posar una altra cançó i va cridar al lletrista Will Jennings, amb qui ja havia col·laborat altres vegades i que es faria molt famós per ser l'autor de la lletra de cançons de cine tan cèlebres com *Up where we belong*, d'"Oficial y Caballero", i *My heart will go on*, de "Titanic", entre altres.

Jennings va explicar en una entrevista que Eric li va demanar que escrigués una cançó sobre el seu fill mort uns mesos abans. "Eric havia escrit només el primer vers de la cançó, que per a mi és tota la cançó, però volia que escrigués la resta, tot i que li vaig dir que el tema era tan personal que la deuria escriure ell mateix. Però ell va al·legar que admirava el meu treball i no vaig tenir més remei que fer el que em demanava, malgrat la sensibilitat del tema. Aquesta és una cançó tan personal i tan trista que és única en la meua experiència com a escriptor de cançons".

L'any 2004 Clapton va deixar d'interpretar aquesta cançó. Al respecte va declarar: "Ja no sento tant la pèrdua, que va ser la causa perquè la composés. El sentiment és diferent de quan la vaig escriure, la meua vida ha canviat. Potser només em cal un descans i introduir-la de nou més endavant des d'un punt de vista més separat del sentiment". I fins la gira de l'any 2013, Eric no ha tornat a ressuscitar esporàdicament la cançó.

L'any 2005 es va organitzar un concert benèfic per a les víctimes del tsunami del sud-oest asiàtic que es va titular *Tears in heaven* i que va comptar amb la participació de molts músics importants, entre els que es trobaven Ozzy and Kelly Osbourne, que van interpretar la cançó. Molts altres artistes han gravat versions de *Tears in heaven*, com Paul Anka o la cantant d'òpera espanyola Ainoa Arteta.

(Article de Gustau Gallardo)